

19 - 12 - 2020 /

28 - 11 - 2022

Paula Valdeón Lemus
Fermín Jiménez Landa
Manu Blázquez
Álex Marco
Estelle Jullian

BMMN.20 PREMIS D'ART PÚBLIC

La Biennial de Mislata Miquel Navarro és una iniciativa de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Mislata que té com a objectiu convertir la ciutat en un espai per a la creació artística i la reflexió ciutadana.

A través d'una convocatòria pública, un jurat professional format per Bleda i Rosa, Laura Silvestre García, Sandra Moros i Alba Braza, comissària de la Biennial, ha seleccionat les cinc obres que passen ara a formar part del nostre paisatge urbà durant els dos pròxims anys. A més, una d'elles se sumará de manera permanent a la col·lecció pública de l'Ajuntament de Mislata.

Aquesta tercera edició de Premis d'Art Públic planteja intervencions que parteixen de l'observació i l'estudi del territori i els seus habitants. Mitjançant diferents formats, les obres aborden aspectes característics de Mislata, ja siga pel seu paisatge natural, com pel construït; i mostren dualitats com industrialització i artesanía, urbanisme i patrimoni hidràulic, memòria col·lectiva i visió subjectiva de la ciutat, usos i desusos de l'espai.

Obertes al diàleg, queden exposades donant llum, generant nous records i provocant noves formes de relacions socials fins al pròxim novembre de l'any 2022.

La Biennial de Mislata Miquel Navarro es una iniciativa de la Concejalía de Cultura del Ayuntamiento de Mislata que tiene como objeto convertir la ciudad en un espacio para la creación artística y la reflexión ciudadana.

A través de una convocatoria pública, un jurado profesional formado por Bleda y Rosa, Laura Silvestre García, Sandra Moros y Alba Braza, comisaria de la Biennial, ha seleccionado las cinco obras que pasan ahora a formar parte de nuestro paisaje urbano durante los dos próximos años. Además, una de ellas, se sumará de forma permanente a la colección pública del Ayuntamiento de Mislata.

Esta tercera edición de Premios de Arte Público plantea intervenciones que parten de la observación y el estudio del territorio y sus habitantes. Mediante diferentes formatos, las obras abordan aspectos característicos de Mislata ya sea por su paisaje natural, como por el construido; y muestran dualidades como industrialización y artesanía, urbanismo y patrimonio hidràulico, memoria colectiva y visión subjetiva de la ciudad, usos y desusos del espacio.

Abiertas al diálogo, quedan expuestas dando luz, generando nuevos recuerdos y provocando nuevas formas de relaciones sociales hasta el próximo noviembre del año 2022.

INFO

Centre Cultural Carmen Alborch
Av. Gregori Gea, 34
Mislata (València)
tel. + 34 96 399 03 70
biennial@mislata.es

 <https://www.facebook.com/biennaldemislata>

 biennial mislata

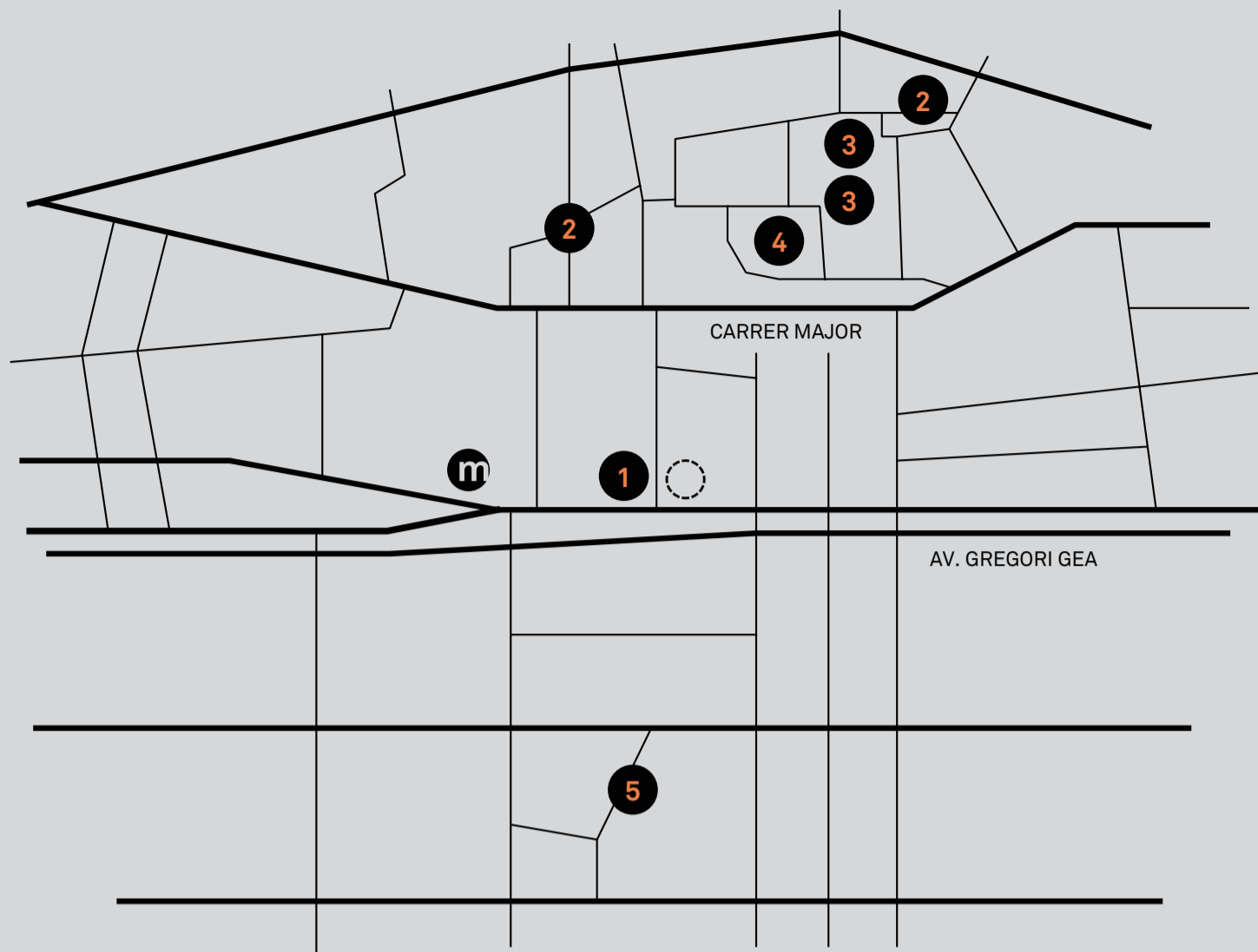
 @biennalmislata

www.biennalmislata.com

BMMN.20 PREMIS D'ART PÚBLIC

1. **Paula Valdeón Lemus**
c/ Miguel Hernández
(Centre Cultural Carmen Alborch)
2. **Fermín Jiménez Landa**
c/ Marcos Porta i c/ San José
3. **Manu Blázquez**
Hort de Sendra
4. **Álex Marco**
c/ Rosari
5. **Estelle Jullian**
Plaça Joan XXIII amb c/ Ortega
i Gasset

 Punt d'informació

1

Paula Valdeón Lemus **Arraigo, 2020**

Grafit i esmalt sobre xapa d'acer
Grafito y esmalte sobre chapa de acero
100 x 70 x 70 cm

Arrelament fa al·lusió a un element comú a les façanes dels carrers de Mislata, l'interior dels tendals de les finestres i balcons dels habitatges. Reprodueix la seua part oculta, tot i recreant el volum que aquests ocupen amb els estampats de vegetació tropical, paisatges idealitzats, exòtics i colonials que solen contindre.

Basada en l'artesanal, l'obra funciona com un activador de la memòria col·lectiva i de l'arrelament al territori. Atorga una mirada poètica de l'espai públic i inclou dins del paisatge urbà un element únic, basat en un procés d'elaboració lent i amb materials que s'allunyen del que és industrial.

Arraigo hace alusión a un elemento común en las fachadas de las calles de Mislata, el interior de los toldos de las ventanas y balcones de las viviendas. Reproduce su parte oculta, recreando el volumen que estos ocupan con los estampados de vegetación tropical, paisajes idealizados, exóticos y coloniales que suelen contener.

Basada en lo artesanal, la obra funciona como un activador de la memoria colectiva y del arraigo al territorio. Otorga una mirada poética del espacio público e incluye dentro del paisaje urbano un elemento único, basado en un proceso de elaboración lento y con materiales que se alejan de lo industrial.

2

Fermín Jiménez Landa **Mapas irreversibles, 2020**

Acció i pintura mural
Mesures variables
Acción y pintura mural
Medidas variables

Ens trobem a peu d'un mur A situat en un punt qualsevol de Mislata. L'artista ha demanat amablement a un/a vianant que li indique en un paperet com arribar a un mur, l'anomenarem B. Heus ací les seues indicacions pintades al mur que, descontextualitzades, s'han convertit en un dibuix abstracte, gegant, que respecta en escala el traç, gruix i aquell color blau característic d'un bolígraf corrent. Arribem a B i preguntem a un altre veí o veïna com tornar a A, amb la repetició de la mateixa operació.

L'artista proposa una pràctica de cartografia inútil d'anada i tornada. Recupera el costum de preguntar

a persones desconegudes, una mica desfasada per la tecnologia de la ubicació. Així mateix, planteja una visió subjectiva de la ciutat i del carrer vinculat amb l'experiència i la creació de situacions per a repensar les relacions al carrer, la confiança i la desconfiança amb la persona desconeguda.

Nos encontramos a pie de un muro A situado en un punto cualquiera de Mislata. El artista ha pedido amablemente a un/a viandante que le indique en un papelito cómo llegar a un muro, vamos a decir B. He aquí sus indicaciones pintadas en el muro que, descontextualizadas, se han convertido en un dibujo abstracto, gigante, que respeta en escala el trazo, grosor y ese color azul característico de un bolígrafo corriente. Llegamos a B y preguntamos a otro vecino cómo regresar a A, repitiendo la misma operación.

El artista propone una práctica de cartografía inútil de ida y vuelta. Recupera la costumbre de preguntar a personas desconocidas, algo desfasada por la tecnología de la ubicación. Asimismo plantea una visión subjetiva de la ciudad y de la calle vinculada con la experiencia y la creación de situaciones para repensar las relaciones en la calle, la confianza y desconfianza con el desconocido.

3

Manu Blázquez **10 pinturas grises y una constelación de fondo, 2020**

Grafit sobre llenç i cristall temperat incolor
Grafito sobre lienzo y cristal templado incoloro
67,2 x 52,2 x 28,7 cm

Grafit sobre mur
Grafito sobre muro
65 x 500 cm

10 pinturas grises i una constel·lació de fons pertany al projecte *Quadres per a una exposició* en el qual, a través de la instal·lació en l'espai públic, es qüestionen els límits físics del medi pictòric.

L'obra pren com a referència un dels aspectes urbanístics més significatius de Mislata, el seu contacte amb un tram del nou llit del riu Túria. Un pla inclinat de ciment que actua com a límit físic i, per davall del qual, creua la séquia de Mislata.

Lluny de pretendre ser una il·lustració, l'obra és un registre poètic del pas del temps i dels desgastes que en comporta, un dispositiu dinàmic i esperanzador, estrany però lluminós, d'un municipi altament comprimit.

Les deu pintures apilades, arxivades en el cub de cristall incolor i la intervenció mural, presenten una tonalitat grisa diferent. Tot i que en la primera únicament és possible visualitzar els dos extrems de la sèrie, la peça més clara i la més fosca, respectivament.

En la segona es despleguen tots els grisos tractats en aquest projecte. En cadascuna de les teles, aparentment monocromes, es percep una sèrie de punts cada vegada més blancs, a mesura que la sèrie creix/enfosqueix. Un fet que pot relacionar-se amb l'experiència d'observar un cel estrellat des d'un lloc amb baixa o nul·la contaminació lumínica, on es perceben amb major nitidesa els punts o cossos de llum.

10 pinturas grises y una constelación de fondo pertenece al proyecto *Cuadros para una exposición* en el cual, a través de la instalación en el espacio público, se cuestionan los límites físicos del medio pictórico.

La obra toma como referencia uno de los aspectos urbanísticos más significativos de Mislata, su contacto con un tramo del nuevo cauce del río Turia. Un plano inclinado de cemento que actúa como límite físico y que, por debajo del mismo, cruza la acequia de Mislata.

Lejos de pretender ser una ilustración, la obra es un registro poético del paso del tiempo y de los desgastes que el mismo conlleva, un dispositivo dinámico y esperanzador, extraño pero luminoso de un municipio altamente comprimido.

Las diez pinturas apiladas, archivadas en el cubo de cristal incoloro y la intervención mural presentan una tonalidad de gris diferente. Mientras que en la primera sólo es posible visualizar los dos extremos de la serie, la pieza más clara y la más oscura respectivamente; en la segunda se despliegan todos los grises tratados en este proyecto. En cada una de las telas, aparentemente monocromas, se percibe una serie de puntos cada vez más blancos, a medida que la serie crece y oscurece. Un hecho que puede relacionarse a la experiencia de observar un cielo estrellado desde un lugar con baja o nula contaminación lumínica donde se perciben con mayor nitidez los puntos o cuerpos de luz.

4

Álex Marco **Refugio abierto e inhabitable, 2020**

Ferro, policarbonat i esmalt pintat
Hierro, policarbonato y esmalte pintado
150 x 250 x 400 cm

Refugi obert i inhabitable és un element escultòric inserit en la vida quotidiana del solar situat al carrer del Rosari. Part de l'estudi de les conseqüències i dels resultats d'accions que provoquem en diàleg amb l'espai urbà: gestos, marques, arraps, desperfectes, taques i residus que retraten les característiques de la nostra identitat com a habitants. Prentem com a referència la ciutat i les seues infinites formes d'habitabilitat, l'artista planteja una anàlisi visual sobre l'ús dels seus espais tot i aportant una

mirada personal que disposa de l'experiència de convivència amb la societat i que relaciona cos, acció i espai.

Refugio abierto e inhabitable es un elemento escultórico inserto en la vida cotidiana del solar situado en la calle del Rosario. Parte del estudio de las consecuencias y los resultados de acciones que provocamos en diálogo con el espacio urbano: gestos, marcas, rasguños, desperfectos, manchas y residuos que retratan las características de nuestra identidad como habitantes. Tomando como referencia la ciudad y sus infinitas formas de habitabilidad, el artista plantea un análisis visual sobre el uso de sus espacios aportando una mirada personal que cuenta con la experiencia de convivencia con la sociedad, entrando en relación cuerpo, acción y espacio.

5

Estelle Jullian **Llum de Séquia, 2020**

Instal·lació lumínica (LED, sensor de pluja, dimmer)
Instalación lumínica (LED, sensor de lluvia, dimmer)
14,65 x 0'05 m

Sota el sòl del passadís que uneix la plaça Joan XXIII i el carrer Gregori Marañón passa el Braç de Quart, un ramal que uneix la séquia de Mislata i la de Favara. La línia de llum instal·lada s'intensifica en funció de la quantitat d'aigua que hi flueix. La instal·lació *Llum de Séquia* fa visible un tram d'aquest braç, l'existència del qual només es podia intuir per la presència del clavegueram que recull l'aigua de pluja al carrer Ortega i Gasset i a la plaça Joan XXIII.

Inserida en un paisatge urbà dens, l'obra reconnecta de manera poètica la ciutadania amb el seu patrimoni hidràulic i crea una certa concomitància entre aquest passatge fosc i el conducte subterrani recorregut per l'aigua.

Bajo el suelo del pasadizo que une la plaza Juan XXIII y la calle Gregorio Marañón pasa el Braç de Quart, un ramal que une la acequia de Mislata y la de Favara. La línea de luz instalada se intensifica en función de la cantidad de agua que fluye en este. La instalación *Llum de Séquia* visibiliza un tramo de este brazo cuya existencia sólo se podía intuir por la presencia del alcantarillado que recoge el agua de lluvia en la calle Ortega y Gasset y en la plaza Juan XXIII.

Inserida en un paisaje urbano denso, la obra reconecta de manera poética a la ciudadanía con su patrimonio hidráulico y crea una cierta concomitancia entre este pasaje oscuro y el conducto subterráneo recorrido por el agua.